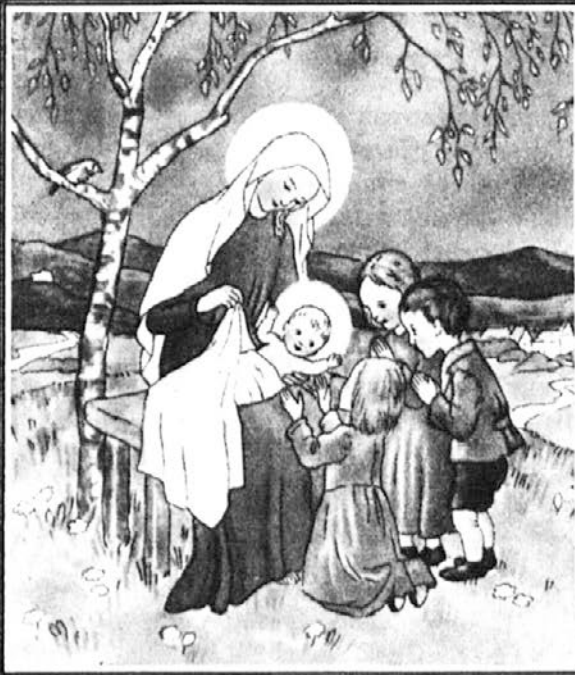

LUCIČKA

VERSKI LIST
ZA MLAĐINO

1939-40

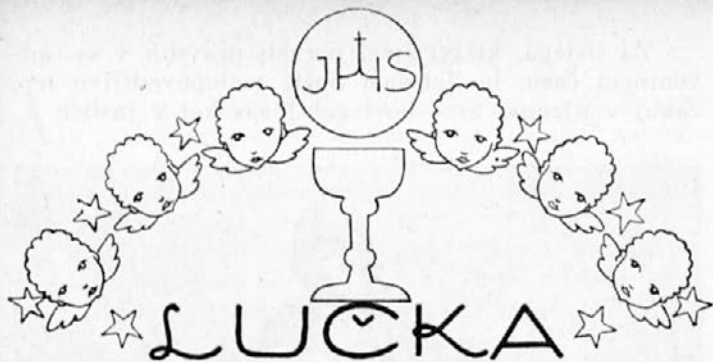
Navodilo

za izpolnjevanje „Jezusovih dni“.*

Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okenca za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanje z »da«, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z »ne«, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil. Kdor dejansko ne more iti k sv. maši ali sv. obhajilu ali Jezusa obiskati, pa bi to rad storil, naj napiše v okence črko »ž«, kar pomeni, da je obudil željo.

Kristus, kraljuj!
Kristus, zmaguj!
V hostiji sveti
nam gospoduj!

* Obrazec za »Jezusove dneve« najdeš na predzadnji strani ovitka.

LETO V.

DECEMBER 1939

Štev. 4

Advent je tu!

Zopet smo v adventnem času, v času priprave na svete božične praznike. Sv. Janez Krstnik nam resno kliče: »Pripravite se! Gospod se bliža! Delajte pokoro! Izravnajte njegove steze; vsaka dolina naj se izpolni, in vsak hrib in grič naj se zniža.«

O koliko gričev zapira Jezusu pot v tvoje srce: neubogljivost, laž, lenoba, prepir, trdosrčnost, škodoželjnost, nečistost... Jezus ne prihaja v tvojo dušo po široki cesti greha, ampak po tihi poti kreposti. Samo v lepo, nedolžno srce bo položil svoj sveti mir.

Da boš pa adventni čas res lepo preživel, izpolnuj natančno, kar ti bom povedal:

1. Zjutraj ne poležkuj, ampak vstani hitro, se obleci, umij in opravi jutranjo molitev!
2. Pred šolo obišči Jezusa v cerkvi.
3. Starše in učitelje ubogaj na prvo besedo.
4. Pridno se uči in spiši naloge.
5. Vsak dan malo pomisli, kako boš razveselil za božič kakega siromaka.
6. Zvečer si redno izprašaj vest in izpolni »Jezusove dneve«!
7. Pojdi v adventu večkrat k sv. obhajilu.
8. Vsa svoja dobra dela in vse molitve pa daruj Jezusu s prošnjo, da bi vrnil razburkanim narodom Evrope svoj božji mir.

Za tistega, ki bo živel po teh pravilih v sv. adventnem času, bo letošnji božič nedopovedljivo lep, zakaj v njegovo srce bo legel Jezus kot v jaslice.

Adventna molitev za mir.

Zadoščevanje.

Anica se je pripravljala na prvo sv. spoved. Zvesto je poslušala gospoda kateheta in si dobro zapomnila vseh pet reči, ki so za dobro sv. spoved potrebne. Vsak dan je izpraševala svojo vest, da bi ne pozabila pri obtožbi kakega greha.

Le nekaj jo je močno skrbelo. Gospod katehet je s poudarkom govoril, da le tisti prav zadoščuje za svoje grehe, ki popravi škodo, katero je bližnjemu

Ali se tudi ti tako zgledno pripravljaš na sv. spoved?

prizadejal. To pa je bila za Anico jako neprijetna zadeva.

Na tetinem vrtu stoji prekrasna hruška, polna najslajšega sadja. Konec septembra so bile sočne hruške zrele in Anica ni mogla nikdar mimo drevesa, da ne bi hlastnila po sladkem sadu, ki je tako vabeče ležal v travi.

Uboga Anica! V kratkem bo šla k sv. spovedi, pa ne ve, kako bi krivično pridobljene hruške vrnila. Nikomur si ni upala te skrivnosti razodeti, razen svo-

jemu angelu varuhu, ki ga je s solzami v očeh prosila dan za dnem, da bi ji dal dober svet.

Nekega večera, ko je Anica zopet opravljala svojo pobožnost k angelu varuhu, je našla nenadoma izhod iz zmešnjave. Vsako jutro ji da mamica lepo jabolko, s katerim si šolarica okrepi med odmorom v šoli svoje telesce. Ta jabolka bo Anica zbirala in jih bo čez nekaj dni skrivaj položila pod tetino hruško. Gotovo bo ljubi Bog s tem zadoščevanjem zadovoljen.

Teta pa je vsa ostrmela, ko je našla neko jutro pod hruško na vrtu celo zbirko prelepih jabolk. Ni mogla razumeti, kako bi prišlo to sadje na njen vrt. Povedala je to čudno zgodbo Aničini mami in ji pokazala košarico, polno krasnih jabolk. Ko je mamica zagledala jabolka, jih je takoj spoznala. Poklicala je Anico, ki je vsa osramočena priznala svoje nekdanje grehe in tudi, kako je zanje hotela zadoščevati. Tedaj se je mamica močno razveselila zaradi hčerkinе tenkovevnosti, pa tudi teta je rada odpustila mali grešnici zaradi ukradenih hrušk. Najbolj vesel pa je bil tega zadoščevanja prav gotovo ljubi Jezus.

Angela Gorogrančeva:

O da bi bilo res!

*Zvezdice blesteče štejem;
oh, saj ni jih moč prešteti,
kar jih na nebesnem svodu
vsako noč miglja in sveti.*

*Ko peroti bi imela,
bi kot ptička tja zletela,
z zvezdami se poigrala
in v naročje jih nabrala.*

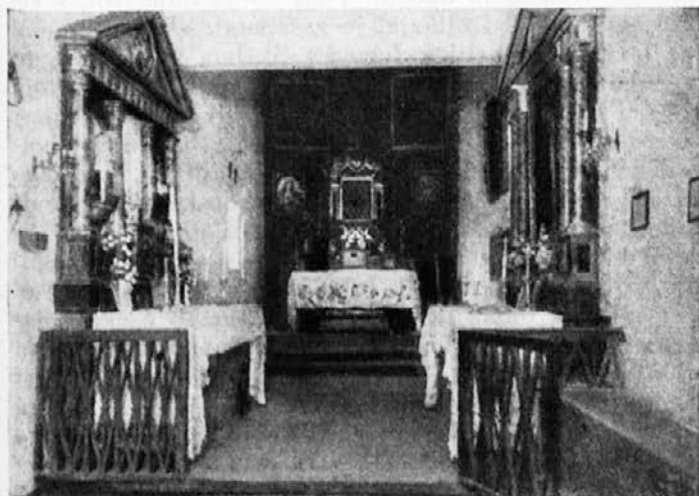
*Z njimi bi se spet vrnila
in jih revnim razdelila.
Vse sirote zapuščene,
bile bi razveseljene.*

*Solz pekočih prošnje mile
bi se v hipu posušile.
Revni drugim bi dajali,
ker bogati bi postali.*

*Škoda res je, stokrat škoda,
da ne bo nikdār resnica,
kar zamislila je danes
moja pametna glavica.*

Mali junak Tonček.

Po svojem prvem sv. obhajilu je Tonček prejemal ta sveti zakrament vsak dan. Komaj se je začelo dani, že je zaklical: »Ali je že čas, teta.« Teta Katarina je namreč spala v bližini. Skupno z njo je zahajal k sv. obhajilu vsak dan. Toda dobri tetki se je malček začel smiliti, ker je moral tako zgodaj vstajati. Zato

Kapela Tončkovega prvega sv. obhajila.

je poskusila z zvijačo. Prav tiho je vstala in se neslišno napravila. Toda zastonj je bil njen trud. Vselej jo je Tonček čul in zaklical: »Počakaj teta, takoj bom gotov.« Ko je preteklo tako že precej dni, ga je mamica trdo prišla: »Kaj pa misliš, Tonček, ti vendar ne boš hodil kar naprej k sv. obhajilu brez spovedi.« »Toda saj nisem še naredil greha,« se brani dečko. »Saj ti verjamem, sinko. Toda kake slabosti in pomanjkljivosti pa gotovo imaš.« »To bo že res,« prizna Tonček, »toda saj obudim vselej kesanje pred sv. ob-

hajilom. Prosim te, mama, pusti me še naprej vsak dan k sv. obhajilu.« Pa so mu morali pustiti. Toda prišle so nove težave. Od samega hrepenenja in od skrbi, da ne bi zaležal, je Tonček imel premalo spanja. Zato je začelo njegovo zdravje pešati. Tedaj so mu morali starši obhajilne dneve omejiti. Samo ob nedeljah in praznikih ter ob prvih petkih je še smel pristopati. — Neutešljivo je bilo Tončkovo hrepenenje po nebeškem kruhu. Komaj se je med mašo približal čas obhajila, je naenkrat vstal in s hitrimi koraki šel proti oltarju. Mati in stara mati sta ga morali miriti, naj lepo počaka. Tonček je ubogal. Toda ko je duhovnik s ciborijem stopil od oltarja, je zašepetal: »Pojdi, mama, jaz tako želim priti k Jezusu.« Skrbna mamica je to povedala patru Janezu, ki ji je obljubil, da bo o tem govoril z malčkom. Nekaj dni nato gredo spet skupaj v cerkev. Tedaj pravi Tonček mami: »Od danes naprej pristopim vselej zadnji k sv. obhajilu.« Mama ga kara: »Zakaj pa sedaj spet ta posebnost.« Tonček odvrne: »Veš mama, mislim, da je bil napuh, ko sem hotel biti prvi pri Jezusu.« Mamica molči in si misli: Gotovo mu je spovednik tako naročil. — Posebni sad pogostega sv. obhajila je bila pri Tončku njegova izredna veselost. No, kak pustež on nikdar ni bil. Toda od prvega sv. obhajila dalje ga je bila sama radost in sreča. Vse mu je povzročalo smeh in prav nič ga ni moglo užalostiti in mu vzeti dobre volje. Tedaj ga je nekoč mamica stisnila k sebi in ga prav po materinsko vprašala, kaj je vzrok njegovega tako neskaljenega veselja. Čisto preprosto ji Tonček odvrne: »Veš, mamica, jaz imam vedno čisto srce. Rekla si mi, da me bo Bog rad imel, če bom ubogal. Zato sem vedno vesel. Če mi rečeš, naj se učim, se učim in napravim Jezuščku veselje. Če mi rečeš, naj se igram, sem zelo vesel. Če pa mi ne dovoliš, pa tudi nič zato. Saj vem, da Bog tako hoče. Saj vendar nismo zato na zemlji, da bi se le igrali, temveč zato, da Bogu služimo.« — Vse je na Tončku razodevalo, kakšna sreča je zanj, da se sme z Jezusom združiti pri sv. obhajilu. Saj mu je bil Jezušček ljubši kot vse na svetu. Zavedal pa se je tudi, da ga sv. obhajilo krepi v boju zoper hudo in zoper greh.

Škrat Cmeruh.

(Piše urednik.)

Nesrečni Cmeruh se je naslonil na mogočno deblo hruške, ki se je košatila pred Tilnovo hišo, in začel pretakati debele solze.

»Na zemljo sem prišel, da bi male dámicice in gospodiče spremenil v cmeruhe — pa sem sam postal kar dvakrat Cmeruh: po imenu in v resnici. U-u-u.«

Jerica je med tem planila mamicici v naročje, jo poljubila in vzkliknila: »Mamica, lepo prosim, odpusti mi mojo neubogljivost! Odslej bom drugačna!«

Mamici se je obraz razjasnil. Pogladila je Jerico po kodrčkah in ji dejala:

»Kako sem vesela! Jutri bo eden največjih Marijinih praznikov, 8. december. Večjega veselja pač ne bi mogla narediti nebeški Gospe, kot da lepo ubogaš. Marija je vedno ubogala svoje starše.«

»Ali je Marija tudi imela starše?« se začudi Jerica. »Seveda jih je imela. Očetu je bilo ime Joahim, materi pa Ana. V poznih letih jima je Bog poslal veliko tolažbo — majhno deklico, ki sta ji dala ime Marija. Bolj pridne hčerke še ni bilo na svetu. Mati Ana jo je naučila čitati, razlagala ji je sveto pismo, deklica Marija pa si je vsak lep nauk dobro zapomnila in živela po njem. Ko je bila stara pet let, sta jo pripeljala Joahim

in Ana v tempelj med deklice, ki so izdelovale tkanine za službo božjo. Marija se ni prav nič upirala, nič ni jokala, ko sta odšla oče in mati domov, temveč se je z vso vnemo lotila dela in se zato tudi mnogo novega naučila. Vsem deklicam je postala prekrasen zgled. Ker je bila vedno dobra in pridna, so jo vsi radi imeli.«

»Tudi jaz hočem postati taka!« vzklikne Jerica. Tebe bom vedno ubogala in nikdar več ne bom trmasto pretakala solze.«

Mamica je bila teh besedi neizrečno vesela. Poljubila je Jerico in jo peljala pred Marijin oltarček. Pokleknila sta in prosili Marijo, naj bi podpirala Jerico, da bo lažje ubogljiva.

Tisti hip pa je pogledal skozi okno Cmeruh. Ujel je besede pobožne molitve in takoj spoznal pri čem je. Drgetajoč od jeze se je spustil na tla in napravil trden sklep, da bo Jerico spravil za vsako ceno nazaj v svoje mreže.

Dve rožici.

(Za 8. december.)

*Tvoji prijatelji mali
smo danes se zbrali;
stopili pred tvoj smo oltar,
da bi ovenčali tebe, Devica,
ki srčec nedolžnih si zvesta vodnica.*

*Za praznik tvoj jasni
dve rožici krasni
prinašamo v dar:
prva naj Jezusu v slavo dehti,
druga naj tvojo nedolžnost slavi.*

P. K.

Nova sestra.

4. Prvi dan v podstrešju.

Nika je lepo mirno spala. Ko se je pa zjutraj zbudila, je ob postelji zagledala Jurčeta in Mihca.

Jurček je držal skodelico mleka, Mihec pa dva kosa kruha. Nika si mane oči.

Ali je vse to res? Namesto hudobne Iskre, ki bi jo jezno gledala, dva vesela fantiča.

Pa saj so bili včeraj trije! Kje je Jakec?

»Jakec zadržuje Micko,« hitro pove Jurče. »Veš, Nikica, Micka nam je zjutraj vedno za petami, kakor da smo še vedno majhni. Že pri mami je bila pestunja, zato mama hoče, naj še na nas pazi.«

»Pa tudi naloge moramo napraviti vsako dopoldne, da o počitnicah vsega ne pozabimo,« važno in resno dostavi mali Mihec.

»In če bi nas ne videla v sobi pri nalogah, bi začela vsepovsod za nami stikati. Popoldne pa smo prosti.«

»Da bi Micko zadržal, je Jakec skrtil eno nogavico, in Micka jo zdaj išče. Midva z Jurčetom pa sva vsak polovico mleka prelila v tole skodelo in prosila še kruha. Micka je zelo vesela, kadar nam dobro tekne.«

Jurček in Mihec prineseta zajtrk.

»Zdaj tole pojej,« pravi Jurče, »potem pa se obleci in umij. Jaz se bom pa zmuznil iz učilnice in te prišel počesat. Saj menda ne boš jokala, če te bo malo bolelo. Veš, česanja nisem navajen.«

»Oh, kaj zato, če me malo boli! Saj me je gospa Iskra še vse drugače cukala. In kako je nad menoj kričala, če sem se jokala!«

»Jurče, brž! Micka kliče!«

In že stečeta po stopnicah.

Micka je res vpila, a kregala je samo Jakca, ker je nogavico našla v hlačnem žepu.

»Morda sem mislil, da je robec,« se mirno zlaže Jakec in si obuva čevlje.

»Aha! Morda si si z njo tudi nos brisal, kaj?«

»Jaz ne, kvečjemu bi stric kaj takega naredil.«

»Stric lahko dela, kar hoče!« se ujezi Micka.

»Jaz tudi,« se nekdo oglasi za njenim hrbtom, »in bom tudi naredil. Hopsasa.«

In že je Mihec skočil Micki ob Jakčevih nogah na hrbet, jo objel in jo glasno cmoknil na lice.

»No, no, Mihec, daj no mir!« godrnja Micka, dobro pa se ji je le zdelo, saj ima »svoje fantke« tako rada. »Zdaj pa se hitro spravite nad svoje naloge!«

»Da, Micka,« pravi Jurče dostojanstveno. »Samo pri miru nas moraš pustiti, kadar delamo. Če prihajaš v sobo, me zelo moti.«

»No, no,« godrnja Micka, »kakor da bi bil ne vem kakšen učenjak.«

»Pa še bom.«

Hopsasa.

»In boš siten kakor stric.«

»Jakec, govori spoštljiveje o stricu!«

»Kaj? Da ni siten? Saj si sama tako rekla, ko sta govorili z Lenko!«

»Jaz?«

»Seveda, ti. Z Lenko sta se pri pranju menili, kako uboga je naša mama, ki mora prenašati sitnega strica in se igrati z nami.«

»Že prav, že prav. Zdaj smo dosti načenčali. Jurče, pazi na oba brata, da boste naloge dobro opravili!«

No seveda, naloge niso ravno težke, a kaj, ko moraš vmes misliti na »hčerko«!

Jurče jo dobi s punčko v roki. Prinesel je s seboj glavnik in veliko knjigo.

»Glej, Nikica, tu so lepe povesti o Storžku, pa tudi slike. Res škoda, da še ne znaš brati. Če hočeš, te naučim.«

»Seveda, prosim. Mama me je že začela, pa je bila ubožica vedno bolna.«

Oh, kakšna težava je z dolgimi lasmi! Seveda so ti kodrčki lepi, a kaj, ko so tako strašno skuštrani! Nika si prizadeva, da bi bolečine zatrla, vendar pa se ji oči napolnijo s solzami. Jurče to vidi in pravi:

»O, če bi imela kratke lase, bi šlo dosti lažje.«

»Ostriži mi jih!«

»Kaj pa misliš!«

Da bi te krasne kodrčke ostrigel? Saj bi moral biti brez srca.

Jurček — damski frizer.

Oba sta si globoko oddahnila, ko je bilo česanje opravljeno, čeprav hudo površno.

»Po kosilu spet pridemo k tebi,« pove Jurče. »Saj se ne boš preveč dolgočasila, kaj ne, da ne?«

»Ne bom. Gledala bom slike. Le škoda, da je Dlaka nekam odšel.«

»Šel je mleko pit.«

Prav tedaj pa nekaj popraska po vratih in Dlaka se ponosno priplazi na podstrešje.

»O, Dlaka, samo da si tu!« se ga razveseli Nika. Že ji je skočil v naročje in Jurče lahko potolažen odide.

Fantje pa so imeli resen posvet.

»Nekaj bo treba narediti, da bomo Nikico tudi dopoldne lahko obiskali.«

»Tudi to ni dobro, da nas Micka vidi, kam hodimo. Radovedna je, pa bo prilezla za nami na podstrešje in naša skrivnost bo izdana.«

»Kaj pa, če bi Micki vse povedali?«

»Imej no pamet! Takoj bo šla pravit stricu, potem smo pa tam.«

»Čakajta!« se spomni Jurče. »Preselimo se za eno nadstropje višje, kjer ima mama svojo slikarsko sobo!«

»Saj res. Micki porečemo, da hočemo nekaj naslikati in mami pripraviti presenečenje. Micka pa nas ne sme priti gledat, ker naše slike ne sme videti prej, da bo dovršena.«

»Ali ne bi še Nikico preselili v to sobo?«

»Oh ne. Micka bo gotovo kdaj prišla pogledat. V podstrešju je Nikica najbolj varna, ker tja si Micka zaradi miši ne upa.«

»Morda se pa tudi Nikica boji miši.«

»Kaj bi se bala, saj je pogumna. Pa tudi Dlaka je pri nji, zato si miši ne upajo iz lukenj.«

Med kosilom so ta svoj načrt povedali stricu. Takoj jim je dovolil, da smejo dopoldne delati v zgornji sobi.

»Joj, to bo gospa mama vesela, ko bo videla, da pridno delate in celo slikate!« se zveseli Micka.

»Samo da nas ne boš hodila motiti!«

»Res je. Pri delu mora človek imeti mir,« resno reče stric.

Fantje so bili vsi iz sebe od veselja, da se jim je načrt tako lepo posrečil. Mnogo pa so imeli truda, da so spet napolnili škrnicelj s kosilom za Niko: nekaj salame, namešane solate, telečjega mesa, praženega krompirja in kruha.

Niki je kosilo sijajno teknilo. Še bolj pa se je razveselila, da ji bodo zdaj fantiči bližje. Jurče je tudi že narisal skico na platno, da bo počasi oba brata naslikal, saj je res znal že precej čedno delati.

Potem so si pripovedovali zgodbe. Nika je sedela v naslanjaču in vsa srečna poslušala. Dlaka pa je ždel ob strani. Dokler so ti razgrajaci zraven, ne mara v naročje. Punčka pa se jim prijazno smehlja s postelje.

Ko pride čas malice, fantje odhitijo v obednico.

»Pa se kmalu vrnite!« prosi Nika.

»Mihec ti bo prinesel malico,« pove Jurče. »Vsi pa ne moremo priti, ker se vsak dan podimo po vrtu in igramo. Micka bi začela takoj kaj sumiti, če bi tičali ves čas na podstrešju.«

»Seveda, seveda,« se vda Nika.

»Veš, če bi znala brati, bi se lahko dosti lepše bavala.«

»Ko pa ne znam.«

»Čakaj, takoj jutri poiščem abecednik in bova začela s poukom. Boš videla, da se boš hitro naučila.«

Čas je potekal in Niki je bilo dolgčas. Samo Dlaka ji je ostal zvest, njemu ni bilo nikoli dolgčas.

Pošta malega Jezusa

Predragi Lučkarji!

Sporočam vam, da smo imeli v moji uredniški sobi 5. novembra slavnostno komisijo. Sedem učenih gospodov je sedlo okrog mize in se potopilo v čitanje spisov o »Kongresu Kristusa Kralja«. Gospodje so po končanem berilu zadovoljni pokimali. Vsi spisi so prav dobri, nekaj je celo odličnih. Vsem deklicam in dečkom, ki so poslali te spise, iskreno čestitam!

Nato se je vršilo žrebanje. Nagrado dobe štirje: dva dečka in dve deklici. Kastelic Ignacij, uč. 6. razr. v Mirni peči; Mrvar Cilka, učenka 5. razr. v Zužemberku; Majdič Ivan, uč. 6. razr. v Št. Gotardu, p. Trojane; Škufca Cvetka, uč. 6. razr. v Stični.

Vsi štirje dobe krasne mladinske knjige. Urednik.

Iz Trebelnega

Kako dolga sta mi bila dva meseca počitnic, ker nisem dobivala Lučke, katero zelo rada čitam. Naročam jo že tretje leto. Zdi se mi, da je premajhna, ker bi rada veliko, veliko lepega čitala. Vsako številko preberem trikrat ali širikrat. Najprej preberem pošto malega Jezusa in poročila o naših rajnih prijateljčkih, potem pa drugo. Jaz sem naročnica in ostanem, dokler ne bom zapustila šole. Kadar bom pa končala šolo, bo pa postala naročnica moja sestra.

Brajer Pepca, uč. IV. r.

Z Iga.

Ze lansko šolsko leto smo se pripravljali, da bi tudi na Igu ustanovili Marijin vrtec. Seveda smo bili zato vsi zelo navdušeni. Otrok se nas je priglasilo okrog 250. Imamo novega g. kaplana in nam kaj radi naredi kakšno veselje. Tudi za zastavo smo zbirali denar, vsak izmed nas je prinesel 2 din. Potem pa smo pobirali po hišah, nabrali smo 1060 din. Zastava pa je stala 1700 din. Sprejem v Marijin vrtec je bil 23. julija. Sprejemali so nas č. g. dr. Kraljič Janez, spiritual, ki so imeli lep govor. Sprejetih nas je bilo 250, dobili smo lepe svetinjice. Obljubili smo Mariji, da ji bomo vse izpolnili, kar ona od nas zahteva. Po blagoslovitvi zastavice smo šli v Katoliški dom, kjer je bilo petje, deklamacije in igrice »V Marijinem vrtcu«. Ljudi je bilo polna dvorana. V soboto, dne 29. julija, pa nas je čakalo novo veselje: z avtobusom smo se odpeljali na kongres. Z izžanske in iškavarske šole nas je šlo 300 otrok. Bili smo zelo veseli, da smo videli papeževega odposlanca. — Tudi Lučko zelo radi prebiramo; naročenih nas je 110 otrok. Zelo lepo je bilo napisano o kongresu. Meni se je posebno dopadlo, da je naslikano, ko kitajski škof Čeng obhajajo mladino. Komaj čakam, da jo g. kaplan prinesejo v šolo. Takoj

jo pregledam, doma pa jo prečitam. Škoda, da je tako majhna in jo kar naenkrat prečitam. Zelo lepi povesti sta tudi »Škrat Cmeruh« in »Nova sestrica«.

Iskrene pozdrave pošilja vsem Lučkarjem in Lučkaricam

Černe Vidka,

uč. V. razr. na Igu pri Ljubljani.

Iz šmartnega ob Paki.

Tudi jaz sem naročnica »Lučke«. Zelo sem je vesela, kadar nam jo g. kaplan prinesejo v šolo. Rada čitam tudi pošto malega Jezusa. Videla sem, da se še iz naše fare ni nobeden oglasil, zato sem se jaz odločila, da Vam pišem. Letošnje leto junija je našo faro zadel velik udarec. Nebeški Oče je poklical k sebi našega predobrega gospoda župnika in dekana, g. Karla Preskarja. V nedlejo 4. junija ob 3 popoldne je nehalo biti njihovo plemenito srce. Prišli smo ravno iz cerkve od večernic, ko smo zvedeli, da visi č. g. dekanu življenje na niti. Ostali smo še nekaj časa pred župniščem. Kar naenkrat pa se začuje iz župnišča glas: »Umrli so.« Nas vse je ta novica pretresla v dno srca. Vrnili smo se v cerkev in molili za blagor njihove duše. Po končani molitvi smo se z žalostjo v srcu vrnili domov. Gospod dekan so bili dolga leta duhovni vodja v naši fari, za kar smo jim farani zelo hvaležni.

Obu Vera, uč. VIII. razr.

Iz Ribnice.

Globoka žalost nas je obšla, ko smo zvedeli, da nas bodo zapustili č. gospod katehet Leon Kristanc ter se preselili na novo župnijo v Prežganje. V nedeljo, dne 22. okt., smo se zbrali v prosvetni dvorani otroci vseh šol ter jim govorili zadnje besede v slovo. Deklice so priredile kratko igrico. Od nas dečkov pa je moj sošolec podaril gospodu Marijin kip za spomin. Imeli so tudi še drugi poslovilne govore. Nazadnje pa so se poslovili od nas vseh še č. gospod katehet. Bili so dober veroučitelj ter skrben dušni vodnik. Šest in pol leta so nas vodili k Mariji. Vsak mesec smo imeli shod Marijinega vrtca, kjer so nam dajali lepe nauke. Težko jih bomo pogrešali in nikdar pozabili.

Kaplan Vinko,

učenec V. r. os. šole v Ribnici na Dolenjskem.

Naš mladinski dan pri sv. Roku.

Na severnozahodni strani žužemberške farne cerkve stoji prijazna cerkvica, posvečena sv. Roku. Tu smo imeli v nedeljo, 27. avgusta, vsi otroci iz žužemberške dekanije lep mladinski tabor. V cerkvi je bil govor, pete litanije in blagoslov otrok. Za ta dan smo se vsi lepo pripravili, šli smo k spovedi in prejeli evharističnega Jezusa v srce. V dolini poleg cerkvice smo postavili velik evharistični križ in ga okrasili z zelenjem. Po blagoslovu smo se vsi podali h križu in pokazali, kakšni vojaki Kristusovi smo.

Lep sončen jesenski dan je privabil semkaj veliko ljudi, pa tudi veliko ljudi je prišlo iz sosednjih fara. Prišli so iz Ajdovca, Hinj, Šmihela, Zagradca, Krke, Ambrusa in Sel. Mi dečki iz žužemberške fare smo igrali ljubko igrico »Kristus Kralj«, dva dečka in ena deklica so deklamirali lepe pesmice, deklice so pa lepo izvajale pesmico »Kristus kraljuj«. Pa tudi drugi otroci so se lepo postavili, da smo jih kar z zanimanjem gledali in poslušali. Največ so deklamirali pesmice v čast Kristusu Kralju in slovenski domovini.

Nam otrokom in materam so prišle solze v oči, ko so deklice iz Hinj izvajale simbolično vajo »Slepčeva tožba«. Po končanem sporedu smo še zapeli pesem »Še gori lju-bezen« in ljudje so se polni nepozabnih spominov razšli. Mi smo šli pa nazaj k cerkvi, kjer so nam dobri gg. duhovniki in učitelji postregli z dobro malico.

Petruna Branko,

učenec V. razr. lj. šole v Žužemberku.

+ Naši rajni prijateljčki +

† **Petan Slavka**, učenka 1. razr. višje ljudske šole v Artičah, je umrla 17. oktobra t. l. Bila je pridna in mirna, doma in v šoli. Ljubi Bog jo je izbral izmed nas, ker mu je bila najbolj všeč. Angelci so odnesli njeno dušo pred božji prestol. Tam jo je vzel Bog in jo vsadil v nebeški vrt. Slavka, Ti si zdaj med nebeškimi zvezdami in pred obličjem Najvišjega. Ozri se na nas, ki smo Te ljubili, in nam izprosi milost srečne smrti!

V trpljenju si, Slavka,
tukaj živela,

v nebesih boš večno
življenje imela.

Petan Rezika, Žabka Stanka in Godler Kristina.

† **Inge Macher**, umrla 10. oktobra 1939. — Še vedno se povprašujemo, draga Inge, če je res, da si nas zapustila in odšla med krlatce... Saj si bila naš sonček, vedno vesela in živahna; samo zdravje in veselje te je bilo. Kolikokrat si nas s svojimi dovtipi spravila v smeh! V pogovoru o aeroplanih si nekoč vprašala, kako visoko lahko lete. Tedaj si pripomnila: »A v nebesa pa le ne morejo. Čisto prav, drugače bi leteli v nebesa tudi razbojniki in lumpje. Nebesa pa si moramo zaslužiti. In umreti moramo prej.« Da, dobro si vedela, da si je treba nebesa zaslužiti. Tvoja živahna narava ti je dala mnogo prilik, da si Jezusu trosila rožice — žrtvice. Kako jih je moral biti vesel, ko te je sprejel v svoje kraljestvo.

Tvoje součenke,

II. r. lj. šole, Marijin dom v Kočevju.

† Učnik Maksimilijan, učenec 2. razr. v Marenbergu. Dne 16. oktobra 1939 je ob treh zjutraj zatisnil oči v slovenjegraški bolnišnici. Kdo bi si mislil, ko je ves srečen prejel pred 4 meseci prvokrat ljubega Jezusa, da ga ne bo več prejel z ostalimi tovariši. Toda: človek obrača — Bog obrne!

Med velikimi počitnicami je še pridno pomagal materi pri obiranju hmelja in tam si je mogoče tudi nakopal kal bolezní — zastrupljenje krvi. Ko so tovariši veselo hiteli v šolo, je moral v bolnišnico. Tri tedne je potrpežljivo prenašal silne bolečine. Iz večnosti nam danes kliče: »Kar vi ste zdaj, to bil sem jaz, kar jaz sem zdaj, to čaka vas.«

Součenci.

† Šifrer Mirko, učenec III. razr. v Žabnici pri Škofji Loki. Zgrabila te je nenadna bolezen. V četrtek si bil še z nami v šoli. četrtri dan si že umrl. Iskal si zdravja v bolnišnici, pa ni bilo človeške pomoči zate. Ljubil si cvetje, zato si želel biti pokopan v domačem grobu. Spolnila se ti je želja.

Vsi smo te žalostni spremili na tvoji zadnji poti in se poslovili od tebe. Zasolzilo se nam je oko, ko smo te videli v odprtem grobu posutega s cvetjem in ko so se gospod učitelj v imenu vseh od tebe poslovili. Bil si član Marijinega vrta. Zdaj si že pri Mariji. Prosi jo tudi za nas, da se snidemo pri Bogu.

Šifrer Franc,

učenec IV. razr. v Žabnici.

Uganke

Rešitev ugank v Lučki št. 3:

Ubogi moji ugankarji! Kaj takega se mi pa še ni zgodilo, kot tokrat. Lažjih ugank, kot sem vam jih dal v »Lučki« št. 3, si niti misliti ne morete, pa vendar sem prejel le 20 rešitev in še te večinoma napačne. Vseh ugank ni uganil niti eden popolnoma prav.

Takole jih je treba rešiti:

1. Štirje, ki neso mrliča.
2. Crka l.
3. Noč.
4. Trideset.
5. Bolha, ki pozimi v sami srajci skače.
6. Otrok — mož — starček.
7. Otrok je najbolj nesrečen, kadar naredi greh.
8. Snežinka.
9. Zeljnata glava.

Prekrasnih razpisanih nagrad ne dobi nihče. Morda bo prihodnjič več sreče.

Urednik.

Jzpolnjujte „Jezusove dneve!“

Naj ne bo nobenega čitatelja »Lučke«, ki ne bi z vso vnemo izpolnjeval »Jezusovih dni«, in sicer v ta namen, da bi mednarodni kongres Kristusa Kralja, ki se je vršil meseca julija v Ljubljani, rodil trajne sadove za ves svet, zlasti pa še za našo slovensko domovino.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Jože Kramarič). Stane za vse leto 5 din. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.